

Sygn. akt **XXVII Ca 2511/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Joanna Staszewska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **z siedzibą w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt II C 3523/20

1. oddała apelację;

2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) z siedzibą w K. kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt XXVII Ca 2511/21

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należało uznać za chybiony. Podkreślić należy, iż zarzut ten jest uzasadniony jedynie wtedy, gdy skarżący, posługując się argumentami jurydycznymi, wykaże, iż sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu nie może natomiast polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (por. wyrok SN z 7 stycznia 2005 r., IV CK 387/04, Legalis nr 254126). Tymczasem zarzuty apelacyjne strony powodowej stanowiły

jedynie prezentację własnych ustaleń stanu faktycznego oraz własną interpretację w świetle norm rozporządzenia WE nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia stanu faktycznego, jak i ocenę dowodów dokonane przez Sąd I instancji i uznaje je za prawidłowe.

Sąd odwoławczy ocenił, że chybiony jest również zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, uznając, że wykładnia przesłanek prowadzących do zwolnienia przewoźnika lotniczego z obowiązku wypłaty rekompensaty (art. 7 Rozporządzenia) została przez Sąd I instancji dokonana w sposób prawidłowy.

Sąd Rejonowy przyjmując zwolnienie przewoźnika z odpowiedzialności podkreślił wystąpienie nadzwyczajnej okoliczności, niezależnej od samego przewoźnika, jaką niewątpliwie jest strajk pracowników a także wskazał na podjęcie przez pozwanego wszelkich racjonalnych środków dla uniknięcia skutków tych okoliczności. Sąd Okręgowy podtrzymuje stanowisko Sądu I instancji, że przewoźnik nie miał realnej możliwości zapobiegnięcia strajkowi, który swoim zakresem objął przeważającą część personelu pokładowego.

Przewoźnik po powzięciu informacji o strajku niezwłocznie podjął wszelkie możliwe działania i próby polubownego rozwiązania sporu ze strajkującymi, przystępując do negocjacji i przekładając propozycje dotyczące postulatów załogi, które ostatecznie skończyły się odrzuceniem propozycji i kontynuowaniem strajku.

Sąd Rejonowy analizując działania przewoźnika doszedł do słusznego przekonania, że nie był on w stanie zapobiec akcjom strajkowym swoich pracowników.

Podkreślić nadto należy, że w komunikacie prasowym z dnia 5 listopada 2019 r. pozwana poinformowała, że niezależnie od odwołania lotu w dnia 7-8 listopada pasażerowie mogą jednokrotnie, nieodpłatnie przebukować swój lot na alternatywny lot w ciągu kolejnych 10 dni.

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika, obowiązującego w dacie wniesienia apelacji.